

Capítol 1: ABISME

No soc escriptor.
Però escric.
Perquè tots en sabem d'escriure.
I si li expliques el que et passa a un paper...
Si n'ets capaç...
No tindràs cap necessitat d'anar a un psiquiatre.
Per aquesta raó escric això.
Perquè puc.
Ho necessito.
Sento que m'allibera.
Això sí: ja veurem com acaba.
Perquè començar, ja he començat.
Però d'aquí a saber com acabarà...

Per saber com acabarà l'única cosa que puc fer és continuar.
És com treure el fre de mà.
Ara no puc parar.
Continuaré fins que arribi a on hagi d'arribar.

Estic estirat al meu llit.
Dins la meva habitació.
Però res se sent meu.
Res se sent real.
Deixant a part la meva mà, que va escrivint frenèticament sobre un full massa blanc.
Escric amb un boli negre que està a les últimes.
Deixa anar grumoll de tinta de tant en tant, trencant la impol·lutesa del full que ja ha deixat de ser massa blanc.
Potser m'agrada perquè jo soc com aquest boli.
Un mica a les últimes.
Tacant tots els llocs per on passo.
Però fet servir per canalitzar tot això que passa dins meu i que costa de treure amb paraules.
Penso.
Sé què escriure, però a vegades no com fer-ho.
Tinc tantes coses a dir,
i tan poques paraules per expressar-les.
A vegades penso que penso massa.
Crec que aquest pensament confirma l'afirmació.
Envejo els artistes.
Envejo la gent que pot treure els seus sentiments de dins cap enfora de maneres diferents a les que faig servir jo.
Diferents a les llàgrimes que surten dels meus ulls i em rellisquen galta avall fins que no poden recórrer més tros.
Les llàgrimes que es precipiten a càmera lenta fins que impacten contra el paper que, a part de ja no ser massa blanc, ara tampoc és massa sec ni massa llis.
Suposo que aquesta enveja és el que fa que vulgui escriure això.

Potser no és enveja, potser és pena per mi mateix.
Una pena que produeix ràbia i frustració.
Els ulls negats de llàgrimes fan que vegi els conjunts de lletres que he escrit com una formació borrosa.
L'habitació està sumida en la penombra.
Només la lluna em torna la mirada des de la llunyania del cel, a través d'una finestra de vidre gruixut que m'aïlla del fred que lluita per entrar a l'habitació pel petit balcó, des del qual podria veure tota la ciutat, si no fos pel gran bloc de pisos que em tapa la vista.
M'aixeco lentament del flonjo matalàs on sec sense separar en cap moment les mans ni els ulls de les paraules que surten com un torrent i van essent ordenades de forma confusa per les meves mans fredes.
Obro la finestra i faig un pas cap al balcó.
A l'instant la gelor de la nit m'eriça tots els pèls del cos, posant-me la pell de gallina.
El contrast amb el càlid interior em desperta tots els porus i sento una frescor punxant quasi palpable a les meves cuixes i als meus braços descoberts.
El fred també puja des de les rajoles gelades com el glaç cap als meus peus descalços i va pujant endins cap a les cames seques que em tremolen lleugerament, no sé si pel fred o pel plor.

Un pas més.

Em recolzo al balcó de ferro i un altre estremiment em recorre els braços en posar la meva pell en contacte amb la superfície, que quan és besada pel sol és tan calenta, però que ara manca tant d'escalfor.

Un somriure se'm dibuixa a la cara mentre una llàgrima més em baixa rodolant galta avall.

Allunyo un moment la mirada del paper i l'alço cap al cel.

La lluna és una esfera de lluminositat tremolosa, que s'esforça per destacar entre els núvols que cobreixen la nit i s'esforça per competir contra els fanals que il·luminen els carrers com petits sols brillants.

M'agradaria dir que gaudeixo veient les estrelles.

Però no és possible.

No aconseguixo albirar un sol puntet brillant en el cel que no sigui un avió farcit de passatgers que es dirigeix precipitadament cap a un aeroport farcit de gent.

Sempre m'ha encantat el cel estrellat.

L'enyoro més que a res.

Començo a dubtar de si mai més el podré observar com ho feia abans.

Mai vaig aprendre'm les constel·lacions constituïdes pels nostres avantpassats grecs.

Per això de petit m'agradava inventar-me figures noves unint estrelles cada cop que alçava el cap en la fosca nit.

També m'agradaria dir que gaudeixo del silenci aclaparador de la nit, però aquest no existeix.

La vida nocturna és activa i sorollosa.

Massa pel meu gust.
Els cotxes passen sense parar i el gos dels veïns borda en la distància.
Tanco els ulls per uns instants mentre m'aferro amb més força a la barra que impedeix que caigui al buit.
Sento que tot el cos em tremola.
No sé si podré desxifrar el que estic escrivint ara mateix.
La meva lletra demostra el trontolleig de les meves mans.
Ho sento tot tan... negre.
L'obscuritat m'envolta per totes bandes, sento que la carència de llum d'alguna manera fa que els meus pensaments manquin de l'espurna màgica que m'omple els pulmons d'aire, les venes de sang i el cos de vida.
Sento com si un gran nus fet de gruixuts fils negres em creixen cada cop més dins el pit, com un segon cor palpitant sense parar, i fent palpitant com una punyalada cada pensament, cada sentiment que se'm clava cada cop més i més endins.

Potser després d'escriure em sento millor, o potser... potser aquest sentiment només és buidor.
Estar buit és millor que patir?
Escriure és com tenir, o més ben dit, ser un recipient ple de dolor, inseguretats i pors.
És com agafar aquest recipient i buidar-lo tot, tot, sobre el paper.
Després el recipient està buit.
Quina és la utilitat d'un recipient buit?
Cap.
No en té.
Per això encara que sé que cavil·lar, i viure, tornarà a omplir-me de pena, de mal, el meu cervell no pararà de fer-ho.
És dolorós.
A vegades sento que no puc suportar aquest dolor.
A vegades realment no aguanto més i en comptes de buidar el recipient que soc curosament sobre un full en blanc, el buido de cop.
En vomito el contingut cap a fora de mi.
Imagina una barreja de por, tristesa, ràbia, frustració i dolor, molt dolor.
Imagina't aquesta barreja a l'interior d'una persona.
Imagina-te-la enrosquant-se, entortolligant-se, contradient-se, barallant-se.
Imagina-te-la com una massa amorfa d'elements que es retorcen dins meu i que es van fent cada cop més grans i més forts i més i més foscos.
Imagina't que aquest còctel es fa tan gros, tan poderós, que aconsegueix sortir, t'aconsegueix dominar.
T'aconsegueix convertir en una bèstia conduïda per la por, la tristesa, la ràbia, la frustració i el dolor.

Com et pots esperar, no pot acabar bé.
En el meu cas, almenys, no va acabar bé.
A vegades ens guardem les coses molt i molt endins i van creixent més i més.
I quan és massa tard, el mal que han fet és irreparable.
Espero que el meu mal no sigui irreparable encara, però tenint en compte les coses que he fet, que ha fet el meu jo passat, no sé si ja ho és.

No soc ningú.
Ningú especial ni diferent.
Només soc jo.
I jo vaig arribar a un punt on va ser massa difícil contenir el que hi havia dins meu, o almenys jo estava massa cansat per fer-ho.
He tacat a gent amb el meu dolor, els he tacat com el meu boli taca el full mai més blanc on escric.
A vegades tinc por.
Tinc por del que el món em pot fer a mi.
Tinc por del que jo puc fer al món.

Quasi no sento que estigui al balcó de la meva habitació, envoltat de la foscor de la freda nit.
Sento que estic perdut a un lloc molt més fosc i molt més fred.
Tinc por de no trobar la sortida.
i si no puc sortir?
No vull estar aquí.
No vull estar aquí.
No vull...
Sento com el cor em palpita més i més fort.
Una suor freda em regalima per l'esquena tot i la gelor que m'envolta.
Obro la boca i intento agafar un alenada d'aire fred.
Els meus llavis secs i tallats tremolen de l'esforç.
L'aire sembla que es resisteixi a entrar.
Tot comença a donar voltes.
M'aferro al quadern com si m'hi anés la vida.
Noto que tot el cos em tremola i ja no crec que sigui ni pel fred ni pel plor.
Faig un pas enrere.
Un altre.
Tanco la finestra amb força.
La calor de l'habitació m'ofega.
Em sufoca.
Sembla que m'oblidi de com respirar.
Sembla que l'aire ni tan sols existeixi.
Em desplomo a terra.
El pit em tremola sense parar.
M'arrauleixo més i més petit.
Em quedo així, com una bola tensa i tremolosa sobre la suau catifa de l'habitació.
La vista se'm comença a emborrosir.
El pànic s'expandeix més i més ràpid dins meu.
Tot es torna més i més fosc.
No vull estar aquí.
No vull estar aquí.
No vull estar aquí.

Potser no he tombat el recipient amb prou cura.
Aquest cop, però, estic sol.
Només em puc esquitxar a mi mateix.
Només puc caure més avall.

Només em puc enfonsar més en aquest abisme.
La foscor s'apodera de tot.

Capítol 2: PRESSEGUER

És estrany.

És estrany com a vegades sentim més nostre un món aliè que el nostre propi món.

És estrany com estirat en aquest llit que no és meu, que està dintre una habitació que no és meva, en una casa que no és meva, em sento més jo que enlloc.

És el primer cop que estic entre aquestes quatre parets, tot i això, les sento més meves que l'habitació que m'ha vist decaure tants cops.

Potser no és tant per l'habitació.

Potser és pel que significa.

Potser és per qui significa.

Sento el seu càlid alè arran de la meva orella.

El seu pit puja i baixa suaument, lentament, sense parar, fent de jaç al meu tors.

La calidesa recorre el meu cos de naturalesa freda gràcies al seus braços fermes, que m'abracen dolçament per la cintura.

La seva respiració és lenta.

Dorm pacíficament.

De la mateixa manera que escric per desfer-me dels mals moments, dels mals pensaments, també he sentit la necessitat de plasmar amb paraules els bons sentiments que inesperadament han arribat a mi.

Potser perquè no els vull oblidar.

Vull guardar-los per sempre.

Vull recordar-los quan l'abisme torni.

Tot i que ara mateix sembla impossible que hagi existit mai.

És molt agradable.

Molt còmode.

Em sento a gust com no m'havia sentit mai.

Em sento a gust amb tot.

Fins i tot amb mi mateix.

Sorprenentment.

Estic escrivint en una llibreta diferent a la qual estic acostumat.

Abans que es quedés adormit n'hi he demanat una.

Ha rebuscat en un atapeït armari.

Tot i que és molt llargarut, s'ha hagut de posar de puntetes per arribar a la lleixa de dalt de tot.

S'ha estirat el màxim que ha pogut mentre jo l'observava encuriós.

No he pogut evitar que un petit somriure involuntari se'm dibuixés als llavis.

L'objectiu de tan esforç era la petita llibreta que tinc ara entre les meves mans.

M'he l'ha donada amb expressió satisfeta i els ulls il·luminats.

És una llibreta sense espirals.

La coberta i la contraportada estan fetes de cartró amb un tacte fi, setinat, d'un color entre taronja i rosat.

Si llischo els dits entre les pàgines puc notar la gruixudesca del paper, i la seva textura, suau però lleugerament rugosa.

És una llibreta molt bonica.

M'agrada.

M'agrada molt.

El bolígraf també m'agrada.

És relativament nou.

Té la carcassa tota feta de plàstic negra, menys un tros transparent que deixa veure la fosca i viscosa tinta, preparada per ser injectada al paper.

La punta del boli és prima i metàl·lica.

Treu força tinta.

És perfecte pel llenç on és convertida en paraules.

Per no tacar innecessàriament el bonic paper he d'escriure amb compte.

Mai no havia escrit amb tanta atenció.

Amb tanta delicadesa.

Potser és perquè mai havia escrit amb tanta tranquil·litat.

Amb tanta pau interior.

Perquè de fet mai havia tingut tanta tranquil·litat.

Mai havia tingut tanta pau interior.

Els rajos de sol il·luminen l'habitació, filtrant-se a través de les fines cortines de color clar.

Sobre la meua falda descansa un plat de plàstic ple de trossos irregular de préssec pelat.

Mai m'hauria passat pel cap menjar-ne com a aperitiu.

Pensem molt diferent.

Potser això és el més bonic.

La comprensió ho és.

Agafó un tros de préssec madur.

Té un suau color rosa.

Està relliscós i llefiscós.

En posar-me'l a la boca em delecto amb el seu sabor dolç i refrescant.

Em fa somriure.

Si ell estigués despert també somriuria.

Té un somriure molt bonic.

Quan somriu sembla que il·lumini el món sencer.

Estaria content en veure com jo gaudeixo de la dolça fruita que ell mateix m'ha preparat amb dedicació.

I jo estaria content de veure que s'alegra gràcies al sol i insignificant fet que jo estigui content.

De fet només de pensar en això ja em fa feliç.

Aixeco el cap lleugerament i encaro el seu rostre.
Les parpelles tancades.
Els cabells esbullats.
Els llavis lleugerament oberts.
Aquests mateixos llavis que m'han besat no fa tant amb una delicadesa que no creia possibles.
Una delicadesa que ni sabia que existia.
Una delicadesa que mai hauria pensat que arribaria a mi.

Ha estat un simple i suau petó als llavis.
Ha estat meravellós.
Tan senzill.
Tan normal.
Tan únic.
Tan especial.
Ha estat simplement meravellós.

No vull res més.
Ara mateix sento que la meua vida està bé.
O més ben dit que joestic bé.
La vida és llarga.
Però aquest instant tan preciós és infinit.
Sé que ho és.
Ningú em convencerà del contrari.
Els instants efímers són els més bonics.
Són tan bonics que són infinits.
No sé si són bonics pel fet de ser efímers o justament perquè ho deixen de ser.

Si tanco els ulls em puc dedicar únicament a embriagar-me del meu voltant.
Puc sentir la seva olor a tot arreu.
La sento a la seva camiseta.
A la seva pell.
Als seus cabells.
Als frescos llençols de vívids tons verds on reposem.
Quasi puc sentir la seva olor en mi mateix.

També puc escoltar.
Escolto el suau frec de les meves cames sobre la tela.
Escolto el soroll quasi imperceptible del bolígraf sobre el paper.
També escolto llunyanament el soroll de la vida fora aquesta habitació.
El soroll dels motors del cotxes i de dos veïns xerrant entre balcons.
Aquests sorolls em recorden que, efectivament, la vida existeix fora d'aquesta bombolla de pau i confort.
Tot i això, hi ha un soroll que eclipsa aquests pensaments.
Hi ha un soroll que em fa creure que aquest és l'únic món existent.
El batecs rítmics i incessants del seu cor m'hipnotitzen com una cançó massa bona, d'aquelles que no pots parar d'escoltar.
La seva és una cançó que em repeteix a cau d'orella que tot és tan perfecte com mai hauria imaginat que seria.
I l'escolto amb tan afany que em tempta molt creure-m'ho.

Em tempta tant que potser fins i tot ja m'ho he cregut.

Però no només és fabulós concentrar-me sense pressa i amb cada sentit possible en el món que m'envolta.
Per un cop, també és fabulós fixar-me en el sentiments que floreixen dins meu.
Sembla que la dolça atmosfera en què estic sumit es vagi escolant dins meu a poc a poc.
Deixant al meu interior una sensació de calidesa semblant a la que et queda després de beure una tassa de cafè calent en un dia fred d'hivern.
Com estendre les mans davant un foc crepitant i deixar que l'escalfor cada cop se'm posi més endins.
I la gelor se'n vagi més i més lluny.
Fins que s'oblida que ha existit mai.

Altra cop, no puc evitar que un gran somriure em tiri de la comissura del llavis.
De cop, sento unes ganes irreprimibles de riure.
Ell és tan bonic.
El món és tan bonic.
Tot és tan bonic!
Una rialleta se m'escapa.
Abans d'adonar-me'n m'estic retorçant incontroladament mentre ric a cor què vols.
Les meves pròpies riallades trenquen el silenci.

Quan aconseguixo calmar-me sento a l'abdomen i a les galtes un dolor sa.
Aparto el plat de préssecs de la meva falda.
Em tombo i l'abraço amb força.
L'estrenyo entre els meus braços amb una energia que no sabia que tenia.
El meu somriure creix infinitament.
Tinc la sensació que estic irradiant felicitat.
Tinc la sensació que estic a punt d'explotar de felicitat.

Relaxo els músculs a poc a poc.
Em relaxo tot jo.
El somriure que tinc plasmat a la cara no baixa d'intensitat.
Una imatge m'apareix a la ment.
Una imatge per descriure com em sento.
Una imatge per descriure la barreja de felicitat i pau que m'omple el cor.

Imagino un camp d'herba verda.
Un herba d'un color tan brillant i profund com el llençol on estem estirats tots dos.
També tan fresca com aquest.
Imagino que al bell mig d'aquest camp d'enormes dimensions s'hi ergeix, majestuós, un presseguer.
Un presseguer molt formós.
Molt bonic.
Amb un tronc gruixut i llis.
Amb centenars de branques fines enfilant-se amunt, cap als cels.

Amb milers de fulles omplint aquestes branques.
I finalment amb desenes de carnosos préssecs rosats decorant l'arbre com boles de nadal en un avet.
I sota aquest presseguer ell i jo.
Ell i jo gaudint del càlid sol que lluita per filtrar-se entre les branques i les fulles i els préssecs.
El sol que lluita per arribar a la nostra pell i escalfar-la amb els seus rajos d'or.
Ell i jo amb un préssec en mà i una gota del nèctar del sucós del fruit regalimant-nos per la comissura de la boca.
Nosaltres gaudint de la dolçor del moment.
Gaudint el moment tant com ens delectem amb la dolçor dels préssecs.
Fruint-lo tant com gaudim de la dolça carícia del sol sobre la nostra pell.

Diria que només de pensar en aquesta imatge se m'omple el cor també de dolçor.
Però la veritat és que, ara mateix, el tinc tan ple d'amor, tan ensucrat, que no crec que necessiti ni un xic més d'estimació per ser feliç.

Tot sembla que brilli amb els tons rosats, ataronjats i pastels d'un préssec.

Capítol 3: LLUM

El cel blau està tenyit de tons grisos, ennuvolat.
L'herba sembla d'un verd més definit, més fosc, més brillant.
Una humida frescor embriaga l'atmosfera.
Desperta els meus sentits.
Asserena els meus pensaments, els sumeix en la calma.

La pluja imminent és palpable a l'ambient.
La seva olor es barreja harmoniosament amb l'olor de l'herba acabada de tallar.
La humitat arrixa i mulla lleugerament els meus cabells.
No sé si és pel gruixut abric que porto.
O potser és per la calidesa que evoca aquest moment.
Però el fred sembla inexistent.
De fet només es manifesta a les meves mans gelades.
Les meves mans, que es mantenen fora les butxaques de l'abric.
Les meves mans, que estan enfeinades teclejant hàbilment paraula rere paraula al teclat del meu petit ordinador, que m'esclafa encara més les cuixes amb el seu ventilador.

He perdut la noció del temps.
He perdut la noció del temps deixant els meus pensaments vagar per on més els convingués.
Els he deixat vagar per les copes del arbres, farcits de milers de fulles inquietes, en moviment constants degut a la lleugera brisa que els fa pessigolles sense parar.
Els he deixat vagar pels flonjos núvols que deixen entreveure un tímid raig de sol de tan en tan, il·luminant el món durant uns instants, exactament igual que quan obres el llum del menjador quan aquest està sumit en la foscor.

Els he deixat vagar per les piulades ocasionals que deixen anar els ocells que, encara més tímids que el sol, s'amaguen dins els arbres de fulles juganeres com ho fa el sol entre els núvols frondosos.

Els he deixat vagar entre la gran varietat de persones que passen, una a una, davant meu.

Davant meu però alienes a mi, atentes a la seva vida, la qual desconec i en la qual soc un desconegut.

Passen corrent esportistes amb malles de colors llampants.

Passen corrent persones atrafegades, maldant per no arribar tard on són esperades.

Passen corrent nens jugant, deixant un eco de rialles darrera seu que no tarda a esvaïr-se en l'aire.

Passen caminant agafades de la mà parelles ensucrades.

Passen caminant àvies arrossegant carretons vermells de la compra.

Passen caminant individus parlant per telèfon metre els seus gossos corren per tot arreu, embogits per l'alegria del món exterior.

He descobert que m'agrada observar aquests escassos segons en els quals aquestes persones apareixen davant meu.

M'ajuden a evadir-me sobre el pensar.

Ja fa estona que el parc on estic ha quedat desert.

Només hi soc jo, assegut en aquest banc solitari.

Però ja m'està bé.

Ja fa estona que els meus pensaments han deixat de vagar pels arbres, els núvols, els ocells i les persones.

Ja fa estona que es concentren tots en el document en blanc que tinc davant.

Ja fa estona que es concentren en que no sigui blanc.

Ja fa estona que es concentren en el comptador de paraules, que va incrementant poc a poc.

La suau música que surt dels meus auriculars permet aïllar-me dins el meu món mentre em permet també integrar-me dins el món que m'envolta.

Per què he vingut aquí?

Per què soc aquí?

Per evadir-me?

Per reflexionar?

Potser per les dues coses.

M'he adonat que necessitava un descans, un instant on el temps no existís.

Per això he vingut aquí.

Per evadir-me tant com pogués fins que fos capaç de reflexionar.

Últimament passen moltes coses.

Sempre passen moltes coses.

Sempre passen masses coses.

Tantes que em costa seguir el ritme a la vida.

Tantes que a vegades sento que la vida és una cançó que no val la pena cantar.

Tantes que a vegades l'únic que vull és enfonsar els dits dins les meves orelles per no sentir-la.

Però hi ha altres moments.

Hi ha moments on no només vull cantar la vida, hi ha moments on la vull cridar, on la vull ballar!

Hi ha moments en què la vida m'envaeix d'una forma molt diferent.

Hi ha moments en què sento la vitalitat travessant-me totes les venes del cos.

Hi ha moments en què em sento realment viu.

Hi ha moments i moments.

A vegades tot sembla fosc, molt fosc.

A vegades sembla que la negror del món t'arrossegarà fins a les profunditats d'un abisme molt, molt fosc.

Un abisme insondable.

Un abisme de desesperació, ansietat, estrès, ràbia i por.

Un abisme que et porta a pensar que la foscor t'envoltarà per sempre.

Però no hi ha nit sense dia.

A vegades la dolçor i la calidesa t'embriaguen.

A vegades sembla que el món es tenyeixi dels colors taronges i roses pastel dels préssecs que pengen d'un presseguer.

Un presseguer frondós que t'abraça amb les seves branques.

Un presseguer que t'ofereix la dolçor emfalagosa dels seus fruits.

Un presseguer que t'ofereix el paisatge ideal per emborratxar-te amb la felicitat de la vida.

Una felicitat que sembla inacabable.

Però no ho és.

Per què no hi ha dia sense nit.

Hi ha moments i moments a la vida.

Hi ha molts moments de molts colors diferents.

De tants colors com existeixen.

Hi ha moments negres.

Hi ha moments rosats.

Hi ha moments grocs.

Blaus.

Vermells.

Verds.

Liles.

Hi ha moments de tots els colors imaginables i dels que hi ha per imaginar.

En una vida hi ha la mateixa quantitat de colors que els que hi ha dintre un raig de llum blanca.

La llum blanca sembla tan uniforme, tan serena, tan impol·luta com la vida de qualsevol.

Però un sol raig de llum blanca conté tots els colors que una vida realment amaga.

Sento que una gota d'aigua em baixa galta avall.
Ha començat a ploure sense avís previ .
Almenys sense avisar-me a mi, tant absort en l'escriptura com estava.
Abans que pugui ni tan sols intentar protegir el meu ordinador del plugim que amenaça en mullar-lo, veig una figura solitària en la llunyania.
La petita figura corre sota la pluja cap a mi.
Augmenta de mida ràpidament fins que passa de ser una petita figura a ser algú totalment distingible.
Quan el reconec sento que el cor em batega més fort i més ràpid.
Se'm dibuixa un petit somriure involuntari als llavis.
Qui és?
Suposo que no és difícil d'imaginar.
Alguns li dirien la meva parella?, el meu amor?
Crec que la manera més adequada de descriure'l seria com a la primera persona que em va fer viure un moment rosat des de feia tant temps que quasi havia oblidat que aquests moments existien.
La persona amb qui vull viure aquest tipus de moments.
La persona que sé que estarà al meu costat quan els moments negres tornin.
La persona que intentarà posa llum a aquests moments tan foscos.
La persona que em recordarà què és la vida quan l'abisme es faci massa present.

Em torna el somriure amb encara més intensitat que el meu.
S'afanya a treure's un petit paraigua plegable de la butxaca de l'impermeable groc que tant ressalta entre els apagats colors del paisatge.
Obre amb penes i treballs el paraigua i el col·loca sobre tots dos després d'asseure's arramblat a mi.

Poques paraules ens fan falta en aquests moments.
Crec que ell també pot sentir la calma d'aquest lloc.

L'escassa pluja cau molt finament.
Li comparteixo un auricular.
Quan escoltes música estàs en el teu propi món, en un món molt personal, únic i infinitament més interessant que el món del silenci.
És molt agradable submergir-te en aquest món sol.
Però encara és més agradable, més espectacular, més fascinant, compartir aquest món amb algú.
És com compartir el teu món amb aquest algú.
L'orella lliure em deixa sentir el soroll de la pluja, que sembla esforçar-se per seguir el ritme suau de la música.

El temps passa lentament i el sol, abans tan tímid, comença a fer-se espai entre els núvols.
Els seus rajos es filtren lentament.
El·luminant igual de lentament l'atmosfera apagada.

Tan concentrat com estic escrivint, estic a punt de perdre'm un moment màgic.
Ell em sacseja lleugerament el braç i senyala al cel amb un somriure,
emocionat.

Un preciós arc de Sant Martí s'alça en l'horitzó.

Mostra la seva esplendor entre la pluja i el sol.

Un arc de Sant Martí, que mostra cada un dels colors de la blanca llum del sol.

Els arcs de Sant Martí em recorden a la refracció de la llum blanca en un prisma.

Dues maneres de veure tots els colors que conté una llum que és tan blanca.

Que sembla tan simple però que és tan complexa quan en veus els colors gràcies a un prisma.

Uns colors que tant difereixen els uns dels altres.

Que són diferents igual que difereixen tant els sentiments d'una persona.

Tant com difereixen els moments, els instants, d'una vida.

Perquè en una vida hi ha cabuda per tots els colors.

No hi ha dia sense que hi hagi hagut nit.

No hi ha llum sense haver-hi fosc.

No hi pot haver dolçor si no hi ha hagut dolor.

No hi ha nit si no hi ha hagut dia.

No hi ha fosc sense haver-hi llum.

No hi pot haver dolor si no hi ha hagut dolçor.

Cada color.

Cada moment.

Tot forma part de la vida.

No te'n pots estalviar cap.

Perquè un no existeix sense els altres.

Jo, com qualsevol altre, he patit.

He sentit el dolor i he desitjat no sentir-lo mai més.

Després ha arribat la dolçor i he desitjat que no desaparegués mai.

Més tard he entès que igual que la llum no existeix sense la fosc i el dia no existeix sense la nit, la dolçor no existeix sense el dolor.

M'he adonat que la vida, igual que la llum, conté milers de moments, milers de colors, a dins.

Jo m'he adonat que tots aquests colors són el que fan que la llum blanca sigui llum blanca.

Són el que fan que la vida sigui vida.

Jo estic disposat a viure tots els colors amb els quals la vida il·lumini.

I qui soc jo?

Jo soc jo però no soc ningú.

Soc algú únic però soc qualsevol persona en aquest món.

Jo podria ser jo com podria ser tu.

Jo soc algú que vol sentir la vida dins seu com vol sentir la blanca llum del sol besant-li la pell.

Amb tots els seus colors.